

Arrest

nr. 223 504 van 2 juli 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Saint Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 21 december 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 januari 2019 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 april 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 april 2019.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. DESIMPELAERE *loco* advocaat P. ROBERT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Met toepassing van artikel 39/57, § 1, tweede lid, 3e van de Vreemdelingenwet moet het in artikel 39/2 van dezelfde wet bedoelde beroep bij verzoekschrift worden ingediend binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het gericht is.

In het onderhavige geval is de kennisgeving van de bestreden beslissing gebeurd op 29 november 2018. Het verzoekschrift, verzonden bij aangetekende brief van 21 december 2018, is ingediend buiten de wettelijke termijn.

Het in het verzoekschrift aangevoerde betoog hieromtrent doet geen afbreuk aan voorgaande vaststelling.

Verzoeker kan immers niet worden gevolgd in zijn betoog dat de verkorte beroepstermijn van tien dagen in casu niet redelijk zou zijn, gelet op het schrijven van verzoekers raadsman van 6 augustus 2018 dat op 11 september 2018 per fax aan de Dienst Vreemdelingenzaken werd verstuurd. In dit schrijven werd volgens verzoeker zijn nood aan bijzondere procedurele waarborgen enerzijds en zijn nood aan internationale bescherming anderzijds gedetailleerd toegelicht, aan de hand van respectievelijk medische documenten en documenten van de Ahmadigemeenschap.

De Raad treedt verweerder bij waar deze in zijn verweernota antwoordt dat verzoeker bezwaarlijk kan volharden dat er wat hem betreft sprake is van een overmachtssituatie:

“Verzoekers volgend verzoek om internationale bescherming werd pas werd geregistreerd op 26 september 2018. Er kan bezwaarlijk van de Dienst Vreemdelingenzaken worden verwacht dat zij reeds rekening houden met het schrijven van verzoekers raadsman en de erin vermelde bijzondere procedurele noden indien er nog geen volgend verzoek om internationale bescherming werd geregistreerd.

Bovendien wijst verweerder er op dat in de Memorie van Toelichting bij het artikel 12 van het wetsontwerp van 22 juni 2017, dat het artikel 48/9 invoerde, het volgende wordt bepaald:

Van de verzoeker wordt bijgevolg verantwoordelijkheid verwacht in het aanbrengen van deze elementen. Nogmaals moet in dit verband het belang onderstreept te worden voor de verzoeker om internationale bescherming om in de eerste plaats zelf te voldoen aan zijn medewerkingsplicht en een correct en reëel zicht te bieden op zijn situatie (zie de toelichting in dit verband onder artikel 10). Dit kadert ook in de informatie en medewerkingsplicht van de verzoeker om internationale bescherming, van wie verwacht kan worden dat hij van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking verleent bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek en waarbij het aan hem is om op precieze wijze de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen, zodat er kan beslist worden over zijn verzoek om internationale bescherming en in voorkomend geval de passende steun kan worden voorzien voor zover de verzoeker hier nood aan heeft en voor zover zijn bijzondere procedurele noden afdoende zijn aangetoond. Er dient enkel tegemoet te worden gekomen aan de bijzondere procedurele noden voor zover dit nodig is om aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in hoofdstuk II van titel II van de Vreemdelingenwet.

[...]

In de zevende paragraaf wordt vermeld dat de in paragraaf 4 vermelde beoordeling geldig blijft indien de vreemdeling een volgend verzoek indient op grond van artikel 51/8. Er kan immers niet ingezien worden dat wanneer de in paragraaf 4 vermelde instanties van oordeel waren dat het om een verzoeker ging die bijzondere procedurele noden had dit plots niet meer het geval zou zijn bij het indienen van een volgend verzoek. Gelet op de korte termijnen die gelden bij volgende verzoeken is een nieuwe beoordeling niet meer nodig.

[...]

Dit geldt eveneens voor het omgekeerde geval, wanneer de in paragraaf 4 vermelde instanties van oordeel waren dat het niet ging om een verzoeker die bijzondere procedurele noden had, tenzij de verzoeker om internationale bescherming tijdens het volgend verzoek overtuigende en precieze elementen voorlegt waaruit duidelijk zou blijken dat hij nu wel bijzondere procedurele noden heeft. Dit wordt bepaald in het derde lid van paragraaf 7.

(zie Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2016-2017, nr. 2548/001, 55 en 60).

Verweerder stelt vast dat verzoeker (of zijn raadsman) het CGVS op geen enkel moment heeft ingelicht betreffende het feit dat hij te verward zou zijn om een administratieve procedure (met interview) ivm de asielpcedure te doorlopen. Overigens heeft het CGVS zich overeenkomstig artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet voor wat betreft de beslissing inzake het volgend verzoek om internationale bescherming gebaseerd op een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken verstrekte elementen en vond er geen persoonlijk onderhoud plaats.

Verweerder stelt eveneens vast dat verzoekers raadsman heeft nagelaten zijn tussenkomst te melden aan het CGVS, zodat verzoekers raadsman evenmin een kopie heeft gekregen van de beslissing, overeenkomstig artikel 7, § 1 (en 24) van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Deze vaststelling geldt des te meer, gelet op het feit dat verzoekers raadsman reeds op 6 augustus 2018 op de hoogte was van verzoekers "cognitieve deterioratie en inmitterente verwardheid waardoor hij niet in staat is om een administratieve procedure (met interview) ivm de asielpcedure te doorlopen".

Verzoeker beschikte eveneens over de mogelijkheid om woonplaatskeuze te doen bij zijn raadsman, zodat de kennisgeving van de beslissing geldig naar hem kon worden verstuurd en deze in staat zou zijn geweest om tijdig beroep aan te tekenen. Deze vaststelling geldt des te meer, gelet op het feit dat verzoekers raadsman reeds op 6 augustus 2018 op de hoogte was van verzoekers "cognitieve deterioratie en inmitterente verwardheid waardoor hij niet in staat is om een administratieve procedure (met interview) ivm de asielpcedure te doorlopen". Het feit dat verzoeker dit heeft nagelaten te doen maakt geenszins een overmachtssituatie uit.

Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass., 15 juni 1995, R.W., 1995-96, 754; J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2.Ontvankelijkheid), in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, 471). Verweerder stelt vast dat indien (1) verzoekers raadsman op diligente en alerte wijze zijn tussenkomst had gemeld aan het CGVS (gelet op verzoekers medische situatie waarvan hij reeds op 6 augustus 2018 op de hoogte was) en (2) indien verzoeker woonplaatskeuze had gedaan bij zijn raadsman (gelet op verzoekers medische situatie waarvan hij reeds op 6 augustus 2018 op de hoogte was), deze wel tijdig voorliggend beroep had kunnen indienen, nog los van de vaststelling dat in het verzoekschrift niet wordt gepreciseerd om welke reden verzoekers raadsman "pas tien dagen later" werd geïnformeerd nadat verzoeker op 7 december 2018 (en dus voor het verstrijken van de beroepstermijn) zijn brief had opgehaald op het postkantoor te Merksem.

Gelet op hetgeen voorafgaat, kan verzoeker niet volhouden dat de beroepstermijn van tien dagen "onredelijk" kort voor hem zou zijn geweest en dat er sprake is van een overmachtssituatie waardoor hij geen tijdig beroep heeft kunnen indienen."

Het beroep inzake voormelde beslissing komt derhalve onontvankelijk voor."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 8 april 2019, voert verzoekende partij aan dat er geen rekening werd gehouden met een aantal stukken zoals het uitgebreide schrijven (fax) van de raadsman aan de DVZ voorafgaand aan het tweede verzoek om internationale bescherming waarin de raadsman duidelijk aangeeft dat zijn cliënt internationale bescherming zal aanvragen, zijn dokters hebben vastgesteld dat hij geen administratieve procedure kan volgen door zijn mentale problemen, en hij nood heeft aan bijzondere procedurele waarborgen. Voorts wordt opgemerkt dat de brief van de raadsman van verzoekende partij aangeeft dat er verschillende nieuwe elementen zijn, gelet op het feit dat verzoekende partij Ahmadiyya is en de situatie in Pakistan voor hen precair is, en wordt eveneens gesteld dat een medisch attest wordt toegevoegd. Verzoekende partij is het er niet mee eens dat de Dienst Vreemdelingenzaken nadien zonder enige motivering of rekening houdende met deze elementen een beslissing neemt op grond van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet zonder dat ook maar enige motivering wordt gegeven waarom geen bijzondere procedurele noden worden aangenomen. Verzoekende partij is dan ook van oordeel dat het niet redelijk is in deze zaak de verkorte termijn van 10 dagen toe te passen.

Op de vraag of verzoekende partij alleen haar verzoek om internationale bescherming heeft ingediend op 26 september 2018, antwoordt zij bevestigend. Op de vraag of zij vandaag ook zonder hulp van haar familie naar de zitting is gekomen, antwoordt verzoekende partij eveneens bevestigend. Verzoekende partij voegt hieraan toe dat zij in Pakistan niemand meer heeft, haar echtgenote overleden is en ook haar dochter.

4.2. De Raad benadrukt dat in de eerste plaats dient onderzocht te worden of het beroep dat verzoekende partij indient tijdig en dus ontvankelijk is, alvorens er, zo dit het geval is, inhoudelijk wordt ingegaan op (de grond van) haar verweer(middelen).

In dit verband dient te worden herhaald dat artikel 39/57, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het in artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet bedoelde beroep bij verzoekschrift dient te worden ingediend binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht. De Raad beklemtoont dat de termijn vervat in voormeld artikel van openbare orde is en strikt moet worden toegepast. De strengheid van de wet kan slechts worden gemilderd in geval van overmacht. Er is sprake van overmacht indien verzoekende partij een gebeurtenis is overkomen die haar volkomen vreemd is, die het haar onmogelijk maakt haar verplichtingen na te komen en waaraan zijzelf geen schuld heeft (RvS 9 oktober 2003, nr. 124.058).

De Raad stelt vast dat verzoekende partij niet ontkent dat het door haar ingediende verzoekschrift is ingediend buiten de in voormeld wetsartikel bepaalde termijn van tien dagen, zoals eerder in de beschikking van 8 april 2019 werd vastgesteld.

In voormelde beschikking werd tevens vastgesteld en de Raad handhaaft zijn oordeel dat er te dezen geen sprake is van overmacht.

Overmacht kan immers slechts worden aanvaard onder de dubbele voorwaarde dat, enerzijds, een onoverkomelijke gebeurtenis aanwezig is waarop verzoekende partij geen vat had en waardoor zij niet tijdig beroep kon instellen en dat, anderzijds, verzoekende partij al het mogelijke heeft gedaan om het voorval te vermijden, zodat het niet tijdig instellen van het beroep niet mag te wijten zijn aan een fout in

haar hoofde; het volstaat derhalve niet dat de ingeroepen omstandigheid "onoverkomelijk" is, zij moet bovendien "onvoorzienbaar" zijn" (RvS 11 mei 2006, nr. 158.609).

Er dient immers opnieuw op te worden gewezen dat in het geval van verzoekende partij de laattijdigheid van haar beroep o.a. had kunnen worden vermeden door in het kader van huidig volgend verzoek (overeenkomstig artikel 51/2 van de Vreemdelingenwet) woonplaats te kiezen op het adres van haar raadsman, zoals eerder werd aangehaald in de beschikking van 8 april 2019 waar op het volgende wordt gewezen: *"Verzoeker beschikte eveneens over de mogelijkheid om woonplaatskeuze te doen bij zijn raadsman, zodat de kennisgeving van de beslissing geldig naar hem kon worden verstuurd en deze in staat zou zijn geweest om tijdig beroep aan te tekenen. Deze vaststelling geldt des te meer, gelet op het feit dat verzoekers raadsman reeds op 6 augustus 2018 op de hoogte was van verzoekers "cognitieve deterioratie en inmitterente verwardheid waardoor hij niet in staat is om een administratieve procedure (met interview) ivm de asielpcedure te doorlopen". Het feit dat verzoeker dit heeft nagelaten te doen maakt geenszins een overmachtssituatie uit.*

Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass., 15 juni 1995, R.W., 1995-96, 754; J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2.Ontvankelijkheid), in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, 471). Verweerder stelt vast dat indien (1) verzoekers raadsman op diligente en alerte wijze zijn tussenkomst had gemeld aan het CGVS (gelet op verzoekers medische situatie waarvan hij reeds op 6 augustus 2018 op de hoogte was) en (2) indien verzoeker woonplaatskeuze had gedaan bij zijn raadsman (gelet op verzoekers medische situatie waarvan hij reeds op 6 augustus 2018 op de hoogte was), deze wel tijdig voorliggend beroep had kunnen indienen, nog los van de vaststelling dat in het verzoekschrift niet wordt gepreciseerd om welke reden verzoekers raadsman "pas tien dagen later" werd geïnformeerd nadat verzoeker op 7 december 2018 (en dus voor het verstrijken van de beroepstermijn) zijn brief had opgehaald op het postkantoor te Merksem."

De raadsman van verzoekende partij of haar familie hadden voorzorgsmaatregelen kunnen nemen door haar te vergezellen op het moment dat zij haar verzoek om internationale bescherming indiende, en er bij verzoekende partij op aan te sturen op het adres van haar advocatenkantoor woonplaats te kiezen. Zo had de raadsman of de familie aan verzoekende partij een brief hieromtrent kunnen meegeven wanneer zij een verzoek om internationale bescherming ging indienen. Ook in de brief aan de Dienst Vreemdelingenzaken wordt nergens gesteld dat de woonplaatskeuze op het adres is van haar advocaat. Uit verzoekende partij haar verklaringen blijkt overigens dat zij alleen haar verzoek om internationale bescherming ging indienen en daar verklaringen heeft afgelegd, net zoals zij eveneens alleen, op zelfstandige wijze zonder hulp van haar familie, naar de terechtzitting is gekomen en er tijdig aanwezig was.

Aldus dient te worden besloten dat uit niets blijkt en verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat er *in casu* sprake zou zijn van overmacht. Er is geen sprake van een gebeurtenis buiten de menselijke wil om die door deze wil niet kon worden voorzien, noch vermeden.

De vaststelling in de beschikking van 8 april 2019 dat het beroep van verzoekende partij laattijdig en derhalve onontvankelijk is, blijft aldus gehandhaafd. Er wordt geen overmacht aangetoond.

Bovendien, waar verzoekende partij opnieuw aanhaalt dat het hier in deze zaak niet redelijk is de verkorte beroepstermijn van 10 dagen toe te passen, betreft dit kritiek op artikel 39/57, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet die deze termijn voorziet, een termijn van openbare orde. De Raad heeft zich niet uit te laten over dergelijke wetskritiek. Dit valt buiten zijn beoordelingsbevoegdheid.

Bijgevolg is het beroep onontvankelijk wegens laattijdigheid. Verzoekende partij haar inhoudelijke kritiek ter zitting, waarmee zij grotendeels de eerder in haar verzoekschrift aangehaalde kritische opmerkingen omtrent o.a. de bijzondere procedure noden herhaalt en waarbij zij voorts op beweerde nieuwe elementen zoals de situatie van Ahmadiyya in Pakistan wijst, wijzigt niets aan en doet geen afbreuk aan voorgaande vaststelling met betrekking tot de laattijdigheid van haar verzoekschrift.

Ten overvloede wijst de Raad nog op artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet:

“§ 1.

De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij

beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk. (...)

§ 4.

De ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beoordelen of de verzoeker om internationale bescherming bijzondere procedurele noden heeft en nemen deze in acht door het verlenen van passende steun tijdens de procedure, voor zover deze noden voldoende zijn aangetoond en voor zover de in dit hoofdstuk bedoelde rechten in het gedrang zouden komen en hij niet zou kunnen voldoen aan de hem opgelegde verplichtingen. De beoordeling van de bijzondere procedurele noden is op zich zelf niet vatbaar voor beroep. (...)

§ 6.

De vaststelling dat de verzoeker de in § 1 bedoelde vragenlijst niet heeft beantwoord of dat verzoeker overeenkomstig § 2 niet medisch werd onderzocht, verhindert niet dat de procedure verder wordt behandeld overeenkomstig artikel 51/10 of belet de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet om een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming. (...)

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 8 april 2019 opgenomen grond.

Het beroep is onontvankelijk wegens laattijdigheid.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juli tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M.DE WEERDT

M.-C. GOETHALS